

TANA FRENCHOVÁ
TEMNÁ
ZAHŘADÁ

ARGO

TANA FRENCHOVÁ
TEMNÁ
ZAHŘADA

TANA FRENCHOVÁ
TEMNÁ
ZAHŘADA

ARGO

Přeložila Petra Pechalová

The Wych Elm

Czech edition © Argo, 2019

Copyright © Tana French, 2018

Translation © Petra Pechalová, 2019

Cover illustration © Michael Petrus, 2019

ISBN 978-80-257-2973-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-3088-1 (e-kniha)

Kristině

Panebože! Víme, co jsme, ale nevíme, co z nás jednou bude.
William Shakespeare, *Hamlet*

1

Vždycky jsem se považoval v podstatě za klikaře. Tím nemyslím, že jsem jedním z těch, co jen tak náhodou vyberou ta správná čísla do loterie s multimilionovým jackpotem nebo co jen o pár vteřin nestihnou let, který se zřítí a nikdo na palubě nepřežije. Prostě jsem jen zvládal proplouvat životem bez jakýchkoli obvyklých ran osudu, o nichž člověk slychá. V dětství mě nikdo nezneužíval ani se do mě ve škole nenavážel. Naši se nerozešli, nezemřeli ani nebyli na ničem závislí, dokonce se ani nijak zle nehádali. Žádná z mých holek mě nepodváděla, aspoň teda pokud vím, ani mi nedala nějakým drsným způsobem kopačky. Nikdy mě nesrazilo auto, nenakazil jsem se ničím vážnějším než neštovicemi, a dokonce jsem ani nemusel nosit rovnátka. Ne že bych nad tímhle přemýšlel nějak zvlášť často, ale pokaždé, když jsem si to uvědomil, mě zaplavil příjemný pocit, že všechno běží přesně tak, jak má.

A samozřejmě nesmím zapomenout na Břečťanovou vilu. Podle mě jsem měl štěstí, že se mi ten dům připlctl do cesty, a řekl bych, že dokonce ani dnes by mě nikdo nedokázal přesvědčit o opaku. Víím, že to nebylo tak prosté, znám všechny důvody zpaměti do těch nejtitěrnějších detailů. Mohl bych je srovnat do úhledné řady, strohé a ostré jako černé větvičky na bílém sněhu, a mohl bych na ně hledět tak dlouho, dokud téměř nepřesvědčím sám sebe. Ale stačí jediný závan té správné vůně – jasmínu, čaje lapsang souchong, jistého staromódního mýdla, které jsem nikdy nedokázal identifikovat – nebo jediný šikmý paprsek odpoledního slunce dopadající v určitém úhlu, a jsem znovu ztracený, zpátky v područí minulosti.

Není to tak dávno, co jsem kvůli tomu dokonce volal bratranci a sestřenici – blížily se Vánoce a já si trochu přihnul svařáku na nějakém příšerném pracovním večírku, jinak bych jim nikdy nevolal, rozhodně ne, abych se jich ptal na jejich názor nebo po nich chtěl nějakou radu nebo kdovíco jsem to po nich vlastně chtěl. Podle Susanny to byla evidentně hloupá otázka. „No jasně, že jsme měli štěstí. Bylo to úžasné

místo.“ Mlčel jsem. „Pokud se trápíš vším tím kolem, já osobně,“ – dlouhý, svižný řez nůžek projíždějících papírem, na pozadí sladké a veselé hlasy chlapeckého sboru, balila dárky – „bych se na to vykašlala. Víím, že se to snadněji řekne, než udělá, ale Toby, jaký má smysl se v tom nimrat po kdovíkolika letech? Ale dělej, jak myslíš.“ Leon, který zpočátku zněl, jako že mě upřímně rád slyší, okamžitě ztuhl: „Jak to mám asi vědět? Hele, poslyš, když už mi voláš, chtěl jsem ti poslat mail, přemýšlel jsem, že bych se přes Velikonoce stavil na chvilku doma, nebudeš náhodou...“ Nenechal jsem se jen tak odbýt a trval jsem na tom, aby mi odpověděl, což jak jsem moc dobře věděl, nebyl nikdy ten správný způsob, jak s Leonem jednat. Začal předstírat, že má špatný signál, a zavěsil.

A přesto... a přesto. Záleží na tom. Podle mého názoru – nehledě na to, jakou má můj názor v tomto okamžiku váhu – na tom záleží víc než na čemkoli jiném. Trvalo dlouho, než jsem začal přemýšlet o štěstí, jak může být kluzké a sladce záludné, jak neúprosně zašmodrchané a zauzlené, kolik tajemství může ve svých smyčkách ukrývat a jak může být smrtící.

Stalo se to té noci. Víím, že je nespočet míst, od kterých můžete začít s vyprávěním, a dobře si uvědomuju, že každý, koho se tenhle příběh týká, by s mou volbou polemizoval – úplně vidím ironicky pozvednutý koutek Susanniných úst a slyším Leonovo posměšné odfrknutí. Ale nemůžu si pomoci, pro mě to celé začalo té noci, těmi temnými, rozvrzanými vrátky mezi předtím a potom, těmi vsunutými pláty šalebného skla, které na jedné straně barví všechno do mdlých odstínů a na druhé nechává vše zářivé a tak šířavě blízké, nedotknuté a nedotknutelné. I když je to prokazatelný nesmysl – tou dobou už byla přece lebka v puklině zastrčená celé roky a podle mě je celkem jasné, že by se na ni toho léta přišlo tak jako tak –, nemůžu si pomoci a na nějaké hlubší úrovni, než na které funguje logika, stále věřím tomu, že nebýt oné noci, nic z toho by se ve skutečnosti nestalo.

Ze začátku to vypadalo, že se tahle noc víc než vydaří. Byl dubnový pátek, první den, který v sobě nesl příslib jara, a já si vyrazil se svými dvěma nejlepšími kámoši ze školy. U Hogana to hučelo jako

v úle, všechny holky si v teplém dni rozpustily vlasy a chlapi si vyhrnuli rukávy a smích a hlasy vyplňovaly prostor tak, že jste hudbu vnímali jen podprahově, jako veselý rytmus reggae, který stoupal z podlahy do chodidel. Vznášel jsem se jako na obláčku – ne z koksu nebo něčeho takového. Začátkem týdne vládlo v práci dusno, ale zrovna toho dne jsem všechno urovnal a z toho triumfu se mi trochu točila hlava, každou chvíli jsem se přistihl, že melu jako o závod nebo si okázale přihýbám z půllitru. Od vedlejšího stolu po mně pokukovala neuvěřitelně krásná bruneta a pokaždé, když jsem o ni zavadil pohledem, mi věnovala o vteřinku delší úsměv, než bylo bezpodmínečně nutné. Nechystal jsem se nic podnikat – měl jsem úžasnou holku, kterou jsem nemínil podvádět –, ale těšilo mě, že ještě nepatřím do starého železa.

„Líbíš se jí,“ prohodil Declan a kývl bradou k brunetě, která při vtípku své kámošky zaklonila smíchy divoce hlavu.

„Má dobrý vkus.“

„A jak se má Melissa?“ zeptal se Sean, což si podle mě mohl odpustit. I kdyby žádná Melissa neexistovala, ta brunetka nebyla můj typ. Její pozoruhodné křivky se tak tak vešly do úzkých červených retro šatů a vůbec vypadala, že by si to mnohem víc užívala v nějakém bistru plném kouře z gauloisek, kde by se o ni na nože rvalo pár chlapů.

„Skvěle,“ odpověděl jsem, což byla pravda. „Jako vždycky.“ Melissa představovala brunetčin pravý opak: drobná, s milým obličejem, rozčuchanými blond vlasy a sprškou pih. Přitahovaly ji věci, které ji i lidi okolo činily šťastnými – barevné květované šaty z jemné bavlny, pečení domácího chleba, tanec na jakoukoli hudbu z rádia, pikniky s látkovými ubrousky a absurdními sýry. Neviděl jsem ji už několik dní a při pomýšlení na ni jsem zatoužil po všem, co mi ji připomínalo – po jejím smíchu, po jejím nose, kterým se mi zavrtává do krku, po medové, květinové vůni jejích vlasů.

„Skvěle,“ zopakoval Sean zbytečně významně.

„Jo, skvěle. Už jsem to jednou řekl. To já s ní chodím, vím, jak se má. Má se skvěle.“

„Frčíš na něčem?“ chtěl vědět Dec.

„Na tvý společnosti. Ty jsi, vole, lidský ekvivalent toho nejčistšího, nejbělejšího kolumbijského...“

„No jasně, že na něčem jedeš. Se poděl. Škrte.“
„Jsem čistý jako dětská prdýlka. A nesomruj.“
„Tak co tady očumuješ tu holku?“
„Je nádherná. Člověk může obdivovat nádherný kousek, aniž by...“
„Moc kafe,“ poznamenal Sean. „Lupni toho do sebe ještě trochu, to tě srovná.“

Ukazoval na moje pivo. „Pro tebe cokoli,“ prohodil jsem a obrátil do sebe skoro celý zbytek. „Ááách.“

„Je to fakt kočka,“ utrousil Dec a toužebně po brunetě pokukoval. „Taková škoda.“

„Jdi do ní,“ vybídl jsem ho. Zbytečně, ten se nikdy neodváží.

„Jasně.“

„No tak. Dokud se sem dívá.“

„Ale nedívá se na mě. Dívá se na tebe. Jako vždycky.“ Dec byl podsaditý a nervní, na nose měl brýle a na hlavě kšticí nezkrotných vlasů v měděném odstínu. Vlastně docela ušel, ale postupem času si sám sobě namluvil, že je nic moc, což mělo taky očekávané důsledky.

„Hej,“ ohradil se Sean na oko ublíženě. „Vždyť se dívají na mě.“

„Jo, jasně. Uvažujou, jestli jsi slepý nebo jestli sis tu košili oblík z hecu.“

„Čirá závist,“ zamumlal Sean smutně a zavrtěl hlavou. Sean byl kus chlapa, měřil skoro sto devadesát, měl široký, přátelský obličej a svaly z ragby mu teprve začínaly měknout. Ve skutečnosti se mu dostávalo pozornosti od spousty žen, jenomže i u něj to všechno přišlo nazmar, protože už od střední chodil s jednou a tou samou holkou. „To není nic hezkýho.“

„Neboj,“ uklidňoval jsem Deca. „Brzo budeš mít nad náma navrch. S těma...“ Nenápadně jsem kývl směrem k jeho hlavě.

„S čím?“

„Však víš. S tamtěma.“ Krátce jsem ukázal na své vlasy nad čelem.

„O čem to meleš?“

Diskrétně jsem se naklonil nad stůl a tiše jsem pronesl: „Ty nastřelený vlasy. Dobrý tah, kámo.“

„Já žádný nastřelený vlasy do hajzlu nemám!“

„Nemáš se za co stydět. Dneska si to nechávají dělat všechny velký hvězdy. Robbie Williams. Bono.“

Což samozřejmě Deca našťvalo ještě víc. „Já mám kurva vlasy úplně v pořádku!“

„Však to taky říkám. Vypadají skvěle.“

„Vůbec to není poznat,“ ujistil ho Sean. „Nechce tím říct, že by to bylo poznat. Prostě jenom že vypadají dobře, chápeš?“

„Není to poznat, protože tam vůbec *nic* takovéhoho *není*. Žádný...“

„Ale no tak,“ nedal jsem se. „Vždyť to vidím. Tady a...“

„Dej ty pracky pryč!“

„Chápu. Zeptáme se, co si o tom myslí ta tvoje.“ Začal jsem k nám posunky lákat brunetu.

„Ne. Ne, ne, ne. Toby, myslím to vážně, já tě zabiju...“ Dec se snažil zastavit mou mávající ruku. Uhnul jsem mu.

„Je to ideální způsob, jak navázat hovor,“ prozradil mu Sean. „Nevěděl jsi, o čem se s ní bavít, ne? Tady máš možnost.“

„Jděte do prdele,“ ulevil si Dec, přestal se mi snažit zachytit ruku a vstal. „Jste párek kreténů. Věděli jste to?“

„Ach, Decu,“ zaúpěl jsem. „Neopouštěj nás.“

„Jdu na hajzl. To abyste měli vy dva možnost se vzpamatovat. A ty, ty klaune jeden,“ – na Seana – „další runda je na tebe.“

„Jde si překontrolovat, jestli je všechno, jak má být,“ prohodil Sean směrem ke mně a ukázal si na vlasy. „Trošku jsi mu to tam zmršil. Třeba tam na boku, má to tam celý...“ Dec nám oběma ukázal prostředníček a vydal se davem k záchodkům. Snažil se tvářit důstojně, zatímco se prodíral mezi zadky a pohupujícími se püllitry, a okázale ignoroval jak náš výbuch smíchu, tak i samotnou brunetu.

„Na chvílku tomu snad i sám věřil,“ zasmál se Sean. „Pták jeden. To samý?“ A vydal se k baru.

Když už jsem měl chvílku pro sebe, napsal jsem Melisse: *Sel jsem s klukama na jedno. Pak ti zavolam. Miluju te.* Hned mi odepsala: *Prodala jsem to steampunkove kreslo!!! a několik emodži ohňostrojů. Designerka byla tak stastna, ze se mi rozbrecela do telefonu a me to dojalo tak, ze jsem se k ni malem pridala :-)* Pozdravuj kluky. *Taky te miluju xxx.* Melissa měla malý obchůdek v módní dublinské čtvrti Temple Bar, ve kterém prodávala výstřední výtvary irských umělců, podivné drobné sady vzájemně propojených čínských váz, kašmírové deky v ostrých

neonových odstínech a ručně vyřezávané úchytky na šuplíky ve tvaru spících veverek nebo košatých stromů. To křeslo se snažila prodat celé roky. Odepsal jsem jí: *Gratuluju! Ty jedna dabelska obchodnice.*

Sean se vrátil s pivy a Dec ze záchodu. Vypadal mnohem klidněji, ale dál se vyhýbal brunetčinu pohledu. „Ptali jsme se tý tvý, co ona na to,“ pověděl mu Sean. „Prý ti ty nastřelený vlasy seknou.“

„Prý je celý večer obdivuje,“ přisadil jsem si.

„Prý jestli si na ně může sáhnout.“

„Prý jestli si je může olíznout.“

„Jděte do řiti. Já ti povím, proč se po tobě furt ohlíží, ty kokote jeden,“ obrátil se Dec na mě a odsunul si stoličku. „To není tím, že by ses jí líbil. Jenom viděla v novinách ten tvůj úlisný ksicht a teď přemýšlí, jestli jsi tam byl kvůli tomu, že jsi z nějaký babky vymámil úspory, nebo proto, žeš opíchal nějakou patnáctku.“

„Což by ji ani trochu nezajímalo, kdybych se jí nelíbil.“

„Možná tak ve snu. Sláva ti stoupla do hlavy.“

Moje fotka se objevila v novinách před pár týdny – v sekci kultury, pořádně si ze mě kvůli tomu utahovali –, protože jsem se náhodou dal do řeči s hvězdou jakéhosi nekonečného seriálu, která se dostavila na naši vernisáž. V té době jsem měl na starosti PR a marketing jedné středně velké a celkem prestižní umělecké galerie v centru, jen pár uliček a průchodů od proslulé Grafton Street. Nebylo to přesně to, co jsem po skončení vysoké plánoval. Brousil jsem si zuby na jednu z velkých PR agentur a na pohovor do galerie jsem šel, jen abych si to celé vyzkoušel. Ale jakmile jsem tam dorazil, nečekaně se mi to místo zalíbilo. Vysoká, jen nepatrně renovovaná a svérázně uspořádaná budova v georgiánském stylu. Richard, majitel galerie, na mě hleděl přes nakřivo posazené brýle a ptal se mě na mé oblíbené irské umělce (naštěstí jsem se na pohovor připravil, takže jsem byl schopný ze sebe vypotit aspoň trochu rozumné odpovědi a my se tak mohli vesele a dlouze bavit o le Brocquym a Pauline Bewickové a dalších lidech, o kterých jsem ještě před týdnem v podstatě nic nevěděl). Navíc se mi líbila představa, že bych měl volnou ruku. Ve velké agentuře bych trávil prvních pár let shrbený u počítače a poslušně zaléval a prostřihával nápady ostatních na geniální kampaně na sociálních sítích a řešil bych, jestli

rasistické komentáře trollů o nějaké příšerné nové příchuti chipsů mazat, nebo je tam nechat, aby vzbudily poprask. V galerii bych si mohl vyzkoušet, co bych jenom chtěl, a začátečnické chyby bych žehlil za pochodu, aniž by mi někdo stál za zády – Richard si nebyl tak úplně jistý, co je to Twitter, ale věděl, že by si ho měl zřídit, a navíc zjevně nepatřil k mikromanažerskému typu, co svým zaměstnancům dýchá za krk. Když mi k mému mírnému překvapení práci nabídl, neváhal jsem. Pár let, usoudil jsem, pár šikovných propagačních kousků, které mi vyšperkují životopis, a budu moct naskočit u jedné z velkých agentur na takové úrovni, která mi bude vyhovovat.

Uběhlo už pět let a já začínal rozhazovat sítě a vracelo se mi uspokojivé množství kladných odpovědí. Po galerii se mi bude stýskat – nakonec jsem si neužíval jen volnost, ale i práci samotnou, všechny ty umělce s jejich různě potrhlou mírou perfekcionismu, ten pocit uspokojení, když jsem se postupně začínal orientovat natolik, že jsem chápal, proč Richard po jednom umělci skočil a druhého na místě odmítl. Ale bylo mi osmadvacet, s Melissou jsme uvažovali, že bychom si poříдили něco společného, a i když mi v galerii platili celkem dobře, ani zdaleka se to neblížilo tomu, co nabízely velké agentury. Cítil jsem, že je načase se do toho pořádně about.

Tohle všechno se během posledního týdne málem rozplynulo jako pára nad hrncem, ale mé štěstí mě nezklamalo. Mysl mi přeskakovala a uháněla jako border kolie a bylo to nakažlivé, Sean s Decem se váleli smíchy po stole – plánovali jsme na léto pánskou jízdu, ale nedokázali jsme se dohodnout kde, *Thajsko? moment, kdy tam mají období dešťů?*, začali jsme vytahovat telefony, a *kdy mají období pučů?* Dec trval z nějakého důvodu na Fidži, *musí to být Fidži, jinak se tam už nikdy nedostanem, ne potom, co...* a následovalo jakože nenápadné pohození hlavou směrem k Seanovi. Sean se chystal o Vánocích se oženit, a třebaže se to dalo po dvanácti letech čekat, stále mi to přišlo děsivé a zbytečné a jakákoli zmínka o svatbě vedla nevyhnutelně k další vlně rýpání: *V okamžiku, kdy řekneš „Ano“, máš na kahánku, vole, a než si to uvědomíš, máš děcko a je s tebou amen, tvůj život skončil... Tak na Seanovu poslední dovolenou! Tak na Seanovu poslední noc venku! Na Seanovo naposledy vykouřený péro!* Ve skutečnosti jsme měli oba

s Decem Audrey rádi a při pohledu na ten Seanův ironický škleb – jakože otrávený, i když byl ve skutečnosti šťastný jako blecha – jsem si vzpomněl na Melissu a že už jsme spolu tři roky a že bych měl možná přemýšlet, že bych ji požádal o ruku. Po všech těch řečech o posledních příležitostech jsem nemohl jinak, než zkouknout tu brunetku s rudými nehty, která zrovna vyprávěla nějaký vtip a výrazně gestikulovala, a já z úhlu její šíje poznal, že si moc dobře uvědomuje, že ji pozoruju, a že s fotkou v novinách to nemá nic společného. *Však my už zařídíme, aby se o tebe v Thajsku někdo postaral, Seane, neboj... Tak na Seanova prvního transvestitu!*

Po tomhle se mi vzpomínky na ten večer trochu vytrácejí. Později jsem si jím samozřejmě procházel snad milionkrát, jako posedlý jsem kontroloval každou nitku, abych našel uzlík, který posunul vzor tak, že už ho nebylo možné spravit. Doufal jsem, že naleznu tu jednu jedinou drobnost, jejíž význam mi unikl, ten titěrný základní kámen, kolem kterého všechno zapadne na své místo, celé se to rozzáří barevnými záblesky jackpotu a já budu skákat a volat: *Heuréka!* Chybějící části ale ničemu nepomohly (je to velmi běžné, ujišťovali mě doktoři, naprosto normální, skutečně zcela, zcela normální): Hodně se mi toho vybavilo časem a vytahal jsem, co se dalo ze Seanových a Decových vzpomínek. Skládal jsem ten večer pracně dohromady, jako bych ze sporých fragmentů a kvalifikovaných dedukcí sestavoval starou fresku, ale jak jsem mohl s jistotou vědět, co se nachází v těch prázdných místech? Strčil jsem nechtěně do někoho v baru? Mluvil jsem ve svém stavu euforického opojení moc nahlas nebo jsem v nějakém rozmáchlém gestu vrazil rukou do něčího piva? Necenil v nějakém zastrčeném koutě zuby nabušený bývalý té brunetky? Nikdy jsem se nepovažoval za člověka, který vyhledává problémy, ale nic není nemožné, dnes už ne.

Dlouhé pruhy teplého světla na tmavém dřevě. Dívka v červeném sametovém klobouku opřená o bar, ke kterému jsem došel pro další rundu, zabraná do hovoru s barmanem ohledně nějakého vystoupení. Východoevropský přízvuk, zápěstí ohnutá jako tanečnice. Pošlapaný leták na podlaze, zelený a žlutý, se zjednodušeným obrázkem ještěrky, která se kouše do ocasu. Mytí rukou na záchodcích, zápach dezinfekce, studený vzduch.